

Mel zavrtěla nohama v tlustých ponožkách, posledním místem, které bylo třeba ohřát. Nemohla si vzpomenout, kdy si naposled takhle hověla před krbem. Možná krátce poté, co se narodila Hope a matka poslala letenku, aby ji mohla navštívit na východním pobřeží. Ne příjemný výlet. Všechny mateřský instinkt jako by ji po rozvodu opustil. Cestu do Connecticutu jim zaplatila, jen aby ulevila svému svědomí. Melanie přesto tajně doufala, že tam pro Hope najde babičku.

Když nastupovala do letadla zpět do Kalifornie, všechny naděje na normální vztahy s rodiči vyhasly. Felicia Bartlettová jim pak pravidelně posílala sto dolarů a pohlednici k Vánocům a k narozeninám. Kdyby si Mel mohla dovolit vzdát se peněz, udělala by to. Jenže hrdošti se člověk nenají a ona už se nestarala jen o sebe. A tak každý dolar šetřila dcerce, ačkoli nešlo o velké sumy, aby si, až vyroste, mohla dovolit aspoň slušné auto. Na její studia se zatím neodvažovala ani pomyslet.

Chrastění zámku oznámilo, že se Jo vrací z práce. Melanie zvedla ruce nad hlavu, i když v jedné držela skleničku, a zvolala: „Já jsem to neudělala!“

Jo se zasmála a svlékla si bundu. „To říkají všichni provinilci.“ Pak se zbavila i těžkého opasku, který odložila na stolek, a už se o něco víc podobala té rebelce, kterou si Mel pamatovala z minulosti.

„Díky, žeš nás tu nechala. Hope už byla vážně unavená.“

„Tys taky vypadala jako něco, co domů přitáhla kočka.“

Mel se zvedla z pohovky, zašla do kuchyně pro druhou sklenici a hned přítelkyni nalila trochu vína. „Už jsem zažila lepší dny.“

„Jsem ráda, žeš přijela. Neviděly jsme se tak dlouho.“ Melanie se posadila a přitáhla si nohy k tělu. „Já vím, promiň.“

„Za co se omlouváš?“

„Nebyla jsem na pohřbu tvého táty.“ Mel zalétla očima ke krbové římsě, kde byla v rámečku složená vlajka, jež nejspíš kryla rakev šerifa Warda.

Jo se usadila v křesle naproti. „Já jsem zas nedorazila, když se narodila Hope, takže jsme si kvit. A navíc, pohřby jsou děsné a hekající rodičky taky.“ Obě se tomu zasmály. „Je ale krásná,“ dodala Jo. „Vypadá přesně jako ty kdysi dávno.“

„Je to báječná holka. A taky zatraceně chytrá.“

„Prostě po mamince.“

Tohle Mel ani po sedmi letech neslyšela ráda. „Její matka zas tak chytrá nebude, když ani nedokončila vysokou...“

Jo máchla skleničkou. „To nebyla tvoje vina. Tys to přece nevzdala.“

Pravda, nevzdala to, získala aspoň bakalářský titul. Ale jakmile se rodiče rozvedli a prodali dům, usoudili, že si drahou školu nemůžou dovolit. Na to, aby získali finanční podporu, vydělávali moc, na celé školné to ale nestačilo. Když Melanie pochopila, jak moc se studentkou půjčkou zadlužila, přestože neví, co by přesně chtěla dělat dál, raději ze školy odešla. Bez podpory rodičů nebo přátel se chtěla spolehnout na jistého mladíka, ale její sen o společné budoucnosti se rychle rozplynul. Zbyla po něm jen ta dívčenko spící nahoře.

„Život není takový, jak jsme si představovaly,“ prohodila Jo. „Posílá ti ten mizera exmanžel aspoň peníze?“